

Månen som tema

Konsthallen Anders i Höör
Hasse Hasselgren
 Pågår t o m 24 mars
Galleri G
Marie Lousie Kold
 Pågår t o m 3 april

I HÖÖR håller konsthallen Anders allt mera på att erövra en aktad plats i det skånska konstmedvetandet. Just nu ställer Hasse Hasselgren ut till och med 23 mars. Jag har flera gånger de senaste åren uppmärksammat denne utmärkte och i ständigt utveckling stadde konstnär. Senast var det på Burlövs konstförening. I Höör visas en fullödig exposé och den rekommenderas till alla som verkligen vill se Hasselgren i full skala. Konsthallen Anders har ett spännande program framför sig med bland annat Max Ernst, Bror Marklund och Staffan Nihlén.

En naken kvinna med vingar utför en månritual medan kameran med självutlösare registrerar. Det är en mångtydig bild av mänsklig längtan och djupaste mystik. Kvinnan är månen, månen är kvinnan. Kvinnans menstruation är som tidvattnets cykel. Ängelgestalten kan föra tanken till den unge präststuderanden från Shiraz som trodde att människosjälen skulle få svindel, om den nådde upp till Guds tron, men att änglarna färdades fritt mellan himmel och jord. Om honom berättar den märkligaste och mest geniala författaren Norden alstrat, Karen Blixen i sin berättelse om "Dykarer" (Skæbneanekdoter).

Bilderna av ängelskvinnan och månen ingår i utställningen "Fragment av Månen" av Marie Lousie Kold på Galleri G i Lund – den pågår till 3 april. Där finns också bilder som direkt anspelar på Blixens gåtfulla berättelse. Text från den finns med i både "Mare Nubium (Molnens hav)" och "Epi-

Marie Louise Kold blir med sin kamera en del av konstverket Nektarens hav.

log". Det är i den berättelsen en fisk får sista ordet och säger (i översättning av Torsten Blomkvist): "Vår färd genom tillvaron skapar eller efterlämnar aldrig det som människor kallar en väg och på vilken företeelse – som i realiteten inte är någon företeelse utan en föreställning – människan odslar oförklarliga lidelsefulla spekulationer".

I "Mare Nectaris (Nektarens hav)" som är målad med olja på patinerad mässing, speglas betraktaren i mån bilden med dess vita blomma. Betraktaren ser mån havet men också sig själv. När konstnärinnan fotografefar bilden kommer hon och kameran med, hon är konstverket men detta är också henne. En symbios uppstår där delarna motsvarar varandra och inte lämnar spår av någon framfart. Månen förblir just så gåtfull, som vi förmår göra den till och som vårt själsdjup är oändligt, blir också månen oändlig i det akvarium där vi dyker omkring.

En av bilderna "Fragmenterad måne" delar upp månens ärrade yta i små bilder där den patinerade kopparen får en vackert grön färg. Här blir månkrastrarna till svampar, preparat av mänsklig kropp eller

oformliga amöbor. Jag har läst om, att då man försökte förklara månens ärrade utseende, räknade någon ut en formel för hur den skulle se ut om den prickades av meteoritsvärmar. Det stämde perfekt. Men en dag kom han att tänka på, att månen kanske var som kokad gröt som stelnat. Han använde formeln på sonens morgongröt och de kratrar och porer som bildats där. Formeln stämde också här exakt!

På så sätt behåller månen sin oskuld och låter sig inte älskas mellan lakan. Och ett av de "Stora Fragment" som framstälts i etsad i koppar och betsat trä, kan man tycka sig se en medeltidskarta över Lund med ett nätverk av kommunikationsleder kring celler av tomt. Allt är allt och speglas i sig själv, så att vi människor inte lämnar minsta spår efter oss där vi simmar i månakvariet. Våra lidelsefulla spekulationer är totalt meningslösa.

Aldrig har jag sett människans existentiella situation framställas så kompromisslöst, vackert och ödsligt som på denna underbara utställning av en ung och genial konstnär!

Jean Bolinder